Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА ЛКСМБ І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 20 (568) Субота, 23 мая 1964 года Цана 1 кап. Год выдання XVII-ы

РАДАСЦІ І ТРЫВОГІ

Геаграфічны факультэт сустрэў мяне напружанай і, разам з тым, нейкай урачыстай цішынёй. У калідоры тоўпіліся студэнты. Па іх расчырванелых усхваляваных тварах няцяжка было здагадацца, што наступіў адказны момант у студэнцкім жыцці — экзамены. Пачалося, інакш кажучы, жніво, і якасць ураджаю залежыць цяпер толькі ад таго, як працаваў студэнт на працягу ўсяго семестра.

Першай прыкметай экзаменаў, што адразу кінулася ў вочы, быў з густам аформлены нумар насценнай газеты «Географ». Праз усю газету ідзе загаловак: «Сесія дае сябе адчуваць». Чытаю. Студэнты і выкладчыкі расказваюць пра першыя поспехі і няўдачы на экзаменах, даюць карысныя парады. Адчуваецца, што ўвесь калектыў геаграфічнага факультэта жыве зараз адзіным паўнакроўным жыццём і што мэта ва ўсіх зараз адна — паспяхова здаць экзамены.

У кабінеце геадэзіі і картаграфіі я сустрэўся з дацэнтам Віктарам Якаўлевічам Крышчановічам. Ён куратар другога курса. Я папрасіў яго расказаць, як здаюць экзамены яго выхаванцы.

Віктар Якаўлевіч з жарам улюбёнага ў сваю справу чалавека адказвае:

— Перш за ўсё, я хацеў бы адзначыць, што другі курс даволі роўны, усе студэнты здольныя. Ва ўсіх ёсць магчымасць здаваць сесію толькі на добрыя і выдатныя адзнакі. Але аднаго гэтага мала. Усё залежыць яшчэ і ад настойлівасці студэнта, ад яго сістэматычнай працы над матэрыялам. І вось тут адразу кідаюцца ў вочы дзве процілегласці. Хто працаваў увесь семестр, той і здае добра. Такія нашы студэнты, як Бажанкова, Музыкіна, Іван Лазнуха, Фёдар Купраш і іншыя, выдатна здаюць сесію. Яны і прыкладныя актывісты: Бажанкова—камсорг курса, а Лазнуха—староста. А вось тыя, хто любіў пасядзець у «цяньку», хто не вельмі сябраваў з падручнікам, атрымліваюць цяпер «двойкі». У Яўгена Новікава, напрыклад, іх ужо дзве. Слаба здаюць экзамены Піскуновіч, Фамін, Піскарова.

Падзякаваўшы Віктару Якаўлевічу за размову, я пайшоў шукаць другакурснікаў. Ля дошкі аб'яў сустрэў Фёдара Купраша. У яго радасны настрой. Яшчэ б! Па гісторыі КПСС у яго—«добра», па замежнай мове—«выдатна».

— Фёдар, якія ў цябе планы на лета? — пытаюся я.

Купраш смяецца:

— Пра лета яшчэ гаварыць рана—два экзамены наперадзе. А потым едзем на возера Нарач на батанічную практыку. Цікава будзе!

Мы крочым з Фёдарам Купрашам па калідоры. Вакол узбуджаны гоман, грукаюць дзверы, за дзвярыма хтосьці хвалюючыся бярэ білет. А ў вокны льецца радаснае майскае сонца. Ідуць экзамены.

Леанід ДАЙНЕКА,
студэнт I курса аддз. журналістыкі.

Узнагарода— апладысменты сяброў

Пра гэты цікавы факт, што расказваецца ў карэспандэнцыі Алы Дзераш, паведаміў у рэдакцыю старшы выкладчык гістарычнага факультэта Б. А. Мельцэр і папрасіў напісаць аб ім на старонках газеты. Мы з задавальненнем выконваем просьбу Б. А. Мельцэра.

Вялікая аўдыторыя паступова запаўнялася. Студэнты ажыўлена перагаворваліся ў чаканні пачатку семінара. Яны прыйшлі сюды паслухаць не зусім звычайны даклад па матэматыцы з галіны нелінейных хістанняў. Яго падрыхтаваў студэнт 4 курса матэматычнага факультэта Віктар Ахраменка.

Вось ён дастае з папкі спісаныя лісткі паперы, ледзь прыкметна хвалюецца: перад ім нялёгкая задача. З прысутных вялікая частка не ведае нямецкай мовы, а ён павінен на нямецкай вельмі падрабязна і даходліва выкладаць формулы, пастарацца данесці сугнасць матэматычных разважанняў да кожнага...

Напісана на дошцы апошняя лічба, і Віктар замаўкае. Аўдыторыя ўзарвалася апладысментамі, вельмі непрывычнымі ў звычайнай абстаноўцы семінараў і, у той жа час, цёплымі і шчырымі. Таварышы па вучобе віншавалі Віктара, задавалі пытанні. Высокую ацэнку работы Віктара даў яго навуковы кіраўнік дацэнт Юрый Станіслававіч Багданаў. Ён сказаў:

— За апошні час з'явілася шмат работ па нелінейных хістаннях, якія ўяўляюць вялікую цікавасць для матэматыкаў. Большасць з работ напісана нямецкімі вучонымі. Я прапанаваў зрабіць даклад па важнейшых пытаннях гэтай галіны Віктару Ахраменку, аднаму з самых здольных маіх студэнтаў. Да таго ж, Віктар ведае нямецкую мову. Ён цудоўна справіўся са сваёй задачай. Поўнасцю разабраўся як у матэматычным баку справы, так і ў моўным...

Віктар яшчэ ў школе палюбіў матэматыку. Паступіў потым у наш універсітэт. Калі ён вучыўся на 2 курсе, на матфаку былі арганізаваны спецыяльныя групы па вывучэнню замежных моваў. Веданне мовы давала магчымасць вывучаць працы замежных матэматыкаў у арыгіналах. Таму Віктар ахвотна ўзяўся за новую справу. У многім дапамагла яму ўважлівая і патрабавальная выкладчыца нямецкай мовы Соф'я Абрамаўна Баскіна.

Цяпер Ахраменка на 4 курсе. Праз год будзе абараняць дыпломную работу. Тэму яе Віктар, зразумела, ужо выбраў. Уперадзе яго чакае яшчэ шмат працы.

Ала ДЗЕРАШ.

На здымку: Віктар Ахраменка.

Біелагі зноў першыя

У аглядзе факультэцкіх насценных газет, прысвечаным Дню друку, зноў (ужо ў які раз!) перамагла насценная газета біялагічнага факультэта «За мічурынскую біялогію» (рэдактар Н. В. Батурыцкая). На другім месцы— насценныя газеты матэматычнага факультэта («Рашым любую задачу») і гістарычнага факультэта («Гісторык»). На трэцім — насценныя газеты філалагічнага факультэта («Слова філолага») і геаграфічнага факультэта («Географ»).

Загадам рэктара вялікая група актывістаў насценнага друку і шматтыражнай газеты «Беларускі ўніверсітэт» узнагароджана Ганаровымі граматамі.

„ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО ЛЬВОВА“ • ХВАЛЮЮЧАЯ ПАДЗЕЯ

Мы прыводзім некалькі радкоў з пісьмаў, якія рэдакцыя атрымала ад украінскіх студэнтаў, што пабывалі ў нас у гасцях на навуковай канферэнцыі, прысвечанай ленінскім дням. Ад імя студэнтаў БДУ рэдакцыя шчыра дзякуе ўкраінскім сябрам за шчырыя і сардэчныя словы прывітання да беларускіх студэнтаў.

Хочацца падзяліцца ўражаннямі ад навуковай канферэнцыі БДУ, прысвечанай ленінскім дням. На трох пасяджэннях было праслухана і абмеркавана 27 дакладаў. Гэта працы на розныя тэмы студэнтаў розных вну краіны. Кожная з іх — гэта новыя, цікавыя знаходкі ў галіне літаратуры і мовазнаўства.

Калі шмат праезджана і шмат пабачана, часта задумваешся: у чым радасць далёкіх дарог? Думаеш і прыходзіш да высновы: у сустрэчах. Гэта сустрэчы з людзьмі, якіх раней ніколі не ведаў, — яны становяцца сябрамі; з гарадамі, якія раней не бачыў. Яны запамінаюцца назаўжды; з усім тым, што пакідае ў памяці непазбыўны след.

Ніхто з гасцей не забудзе вясёлае, цудоўнае падарожжа ў Вязынку, дзе нарадзіўся Вялікі Гусляр Беларусі! Наведанне сядзібы Янкі Купалы, песні на розных мовах каля ляснога вогнішча, цалебная гаючасць бярозавага соку, печаная беларуская бульба, блакітнасць пралескаў, фатаграфаванне на памяць — гэта ніколі не забудзецца.

На развітанне, перафразуючы словы Янкі Купалы, хочацца сказаць: «Цудоўная старонка ваша Беларусь!»

Ласкаво просимо до нашого древнього міста Львова!

Анатоль ТАЛАН,
студэнт 4 курса аддз. украінскай мовы і літаратуры Львоўскага ўніверсітэта імя І. Франка.

У жыцці чалавека бываюць такія надзвычай хвалюючыя падзеі, якія назаўжды застаюцца ў памяці, пра якія з вялікім задавальненнем прыгадваеш. Такой падзеяй была для мяне паездка на навуковую канферэнцыю ў Беларускі ўніверсітэт. Усіх гасцей, што прыехалі ў Мінск з розных вну краіны, да глыбіні душы ўразіла гасціннасць, шчодрасць, прыветлівасць студэнтаў-беларусаў. Менавіта дзякуючы ім мы адчувалі сябе, як дома, кожны дзень змаглі правесці цікава, змястоўна.

Нам спадабалася тое, што ў Мінску сустракаюць гасцей неяк па-асабліваму, а менавіта — па-беларуску, з усімі нацыянальнымі звычаямі і традыцыямі, у якіх так шмат чалавечай чароўнасці, прастаты і прывабнасці. Нам было прыемна і радасна бачыць і пераконвацца ў тым, з якой любоўю і павагай ставяцца студэнты БДУ да сваёй нацыянальнай культуры, да свайго таленавітага працалюбівага народа, які са сваіх радоў вылучыў такіх выдатных людзей, як Кастусь Каліноўскі, Янка Купала, Якуб Колас, Канстанцін Заслонаў і іншыя. Максім Рыльскі пісаў: «Хто не ведае сваёй гісторыі, той не варты свайго будучага. Хто не шануе вялікіх людзей свайго народа, той сам не варты пашаны». Беларускія студэнты добра ведаюць гераічнае мінулае свайго народа, з вялікім захапленнем яны расказвалі нам пра кожны будынак Мінска, куточак горада, дзе змагаліся мінчане супраць іншаземных захопнікаў.

Вялікае дзякуй усім студэнтам і выкладчыкам БДУ за іх гасціннасць і сардэчную цеплыню. Спадзяюся, што ніколі не зарастуць шляхі дружбы паміж нашымі ўніверсітэтамі.

Іван ХЛАНТА,
студэнт 5 курса філфака Ужгарадскага дзяржуніверсітэта.

Чаму дыктанты?

Отделение журналистики университета. Целенаправленность отделения ясна—сделать сегодняшних студентов журналистами. Предмет «современный русский язык» уже с первого курса изучает фразеологию русского языка, устойчивые словосочетания, диалекты, влияние на наш язык других языков и обратный процесс и т. д. Но почему же в конце сессии закреплением всего пройденного являются на отделении журналистики диктанты а не сочинения? Логично ли это? Причём, на нашем вечернем отделении диктанты проводятся и на всех старших курсах. А почему не сочинения? Допустим на отделении русского языка и литературы необходимость диктантов ясна. Но у нас диктанты являются явно не той письменной работой, которая должна закреплять пройденный материал и по которой, видимо, судят об учёбе и успеваемости студентов отделения журналистики.

Совершенно ясно, что грамотно писать журналисты должны. Но ведь основа обучения на нашем вечернем отделении не в том, чтобы научить писать без грамматических ошибок и со всеми знаками препинания, а, видимо, в том, чтобы научить как писать, что писать и вообще **научить писать** (падкрэслена аўтарам пісьма.—**Рэд.**). А у нас, например, за год не было ни одного сочинения, а диктант в четверг 14 мая будет уже второй. Это явно не совсем логично на нашем отделении журналистики. Разве не ясна необходимость замены диктантов сочинениями, но, конечно, оценка за сочинение будет учитывать, как обычно, все грамматические ошибки и знаки препинания. Сделал пять ошибок — получай двойку. Значит ты писать не умеешь. Значит учись писать грамотно.

Сочинение! — Вот что нам необходимо! Только сочинение даст возможность закрепить и усвоить материал, пройденный по предмету «Современный русский язык».

А. НЕСТЕРОВИЧ.

Ад рэдакцыі. Гэтае пісьмо аўтар прынёс у рэдакцыю і перакапаўча прасіў апублікаваць яго ў газеце. Мы ўважліва прачыталі пісьмо і прыйшлі да вываду, што, сапраўды, яго варта надрукаваць, поўнасцю захаваўшы арфаграфію і стыль аўтара. Спадзяёмся, што аднакурснікі А. Несцяровіча прачытаюць яго пісьмо ў рэдакцыю і адкажуць на пытанне, чаму праводзяцца дыктанты.

Выйшаў чарговы нумар вучэбнай газеты «Журналіст». Як заўсёды, ён выклікаў шмат спрэчак, разважанняў, размоў.

На здымку: дацэнт кафедры друку М. С. Зярніцкі абмяркоўвае газету «Журналіст» з першакурснікамі С. Барадоўскім і П. Васючэнкам.

АБМЯРКОЎВАЕМ АРТЫКУЛ Б. А. МЕЛЬЦЭРА „ХАТА ПРЫГОЖАЯ і ВУГЛАМІ“

АДНА З ВАЖНЕЙШЫХ ТРАДЫЦЫЙ

Увесь той час, колькі ведаю я наш універсітэт (а ведаю я яго з 1922 года), адной з важнейшых яго традыцый быў і застаецца актыўны ўдзел студэнтаў і прафесарска-выкладчыцкага складу ў практычным ажыццяўленні надзённых палітычных, культурных і гаспадарчых задач, што стаяць перад рэспублікай.

У першыя гады існавання універсітэта большасць студэнтаў і многія супрацоўнікі былі актыўнымі ліквідатарамі непісьменнасці, у трыццатых гадах — прапагандыстамі і арганізатарамі калектывізацыі сельскай гаспадаркі. У гады Вялікай Айчыннай вайны большая частка студэнтаў і выкладчыкаў улілася ў рады абаронцаў Радзімы, якія адстойвалі са зброяй у руках яе свабоду і незалежнасць на франтах і ў тыле ворага — у партызанскіх атрадах. Другая частка самааддана кавала перамогу ў савецкім тыле. У першыя пасляваенныя гады ўвесь вольны ад вучэбных і навуковых заняткаў час аддаваўся працы па аднаўленню не толькі разбураных універсітэцкіх карпусоў, кабінетаў і лабараторый, але і сталіцы нашай рэспублікі. Працоўная дапамога калгасам і саўгасам ва ўборцы ўраджаю, удзел у асваенні цалінных зямель — усё гэта толькі важнейшыя звенні адной з лепшых традыцый нашага універсітэта.

А ці шмат ведаюць студэнты і навуковыя супрацоўнікі малодшага пакалення пра бесперапыннасць гэтай традыцыі, пра лепшых яе носьбітаў на кожным этапе развіцця і росту універсітэта. Добра напісаная і не менш добра па-выдавецку аформленая і ілюстраваная гісторыя універсітэта і яго факультэтаў безумоўна неабходная. І як мага хутчэй. Мне вядома, што некаторыя таварышы працавалі над гэтым, але задача так і засталася яшчэ не выкананай да канца.

У гэтым жа плане стаіць і пытанне аб музеі гісторыі універсітэта. Укараняць і памнажаць традыцыі можна толькі на канкрэтных фактах, лічбах, партрэтах, фатаграфіях, а не толькі на агульных фармуліроўках і абстрактных схемах.

Бесперапынна ўзрастаючы уклад нашага універсітэта у развіццё навук і ў справу падрыхтоўкі навуковых кадраў рэспублікі — таксама важнейшая традыцыя нашага універсітэта. Але пра яе большасці студэнтаў, а тым больш не студэнтам і не работнікам універсітэта, вядома яшчэ менш, чым пра папярэднюю.

Чаму б нам не аднавіць існаваўшую некалі практыку, што, выходзячы на святочную дэманстрацыю, студэнты неслі макеты самых каштоўных з ліку напісаных работнікамі універсітэта ў бягучым годзе манаграфій, падручнікаў, дысертацый, транспаранты з найбольш характэрнымі паказчыкамі дасягненняў у галіне вучэбнай і навуковай работы, фатаграфіі або партрэты перадавікоў?

Дарэчы, пра фатаграфіі. На нашым хімічным факультэце неаднаразова былі выпадкі, калі некаторыя фатаграфіі з адкрытых фотавітрын зрываліся. І вось зеўрае такая вітрына пустотамі, якія невядома як расцэньваць: ці то вынік хуліганскага спосабу атрымаць партрэт таго або той, ці то выказванне нязгоды з думкай факультэцкага калектыву, які рашыў адзначыць вартасці таварыша.

А ці шмат працы і клопатаў неабходна, каб такія вітрыны былі па-мастацку аформленымі, зашклёнымі, забяспечанымі адпаведнымі заклікамі-лозунгамі, а не ўяўлялі сабою зручную плошчу для акумулявання пылу і аб'ект для аматараў калекцыяніраваць чужыя фотакарткі?

Прызнаюся, мяне не вельмі пераконваюць довады аб перавазе назвы «матрыкул» перад «залікоавй кніжкай». Але ў тым, што датычыцца да знешняга выгляду гэтага дакумента, я цалкам падтрымліваю думку Б. А. Мельцэра аб неабходнасці рэзкага паляпшэння яго эстэтычных і, так сказаць, «эксплуатацыйных» вартасцей. Аднак я не хацеў бы абмежавацца толькі гэтым. Чаму б у гэты дакумент не заносіць звесткі аб выніках грамадскай дзейнасці студэнта, яго дакладах на навуковых канферэнцыях, дасягненнях у галіне мастацкай самадзейнасці, спорту, атрыманых заахвочваннях, узнагародах і г. д.?

Пры размеркаванні ж скончыўшых павінны брацца на ўвагу ўсе бакі вучобы і грамадскай дзейнасці студэнта за гады яго знаходжання ва універсітэце. Вось і была б у наяўнасці самая грунтоўная і самая аб'ектыўная характарыстыка. А то, уявіце сабе, у якое становішча трапляе сакратар камсамольскай арганізацыі курса, які павінен характарызаваць сваіх таварышаў-выпускнікоў, калі ён сам вучыцца ва універсітэце першы ці другі год.

Загаварыўшы пра выпускнікоў, я хацеў бы выказаць пажаданне, каб пры рашэнні пытання аб рэкамендацыі ў аспірантуру ці аб пакіданні пры кафедры, а таксама пры вылучэнні кандыдатур на атрыманне імянных стыпендый больш шырока, чым гэта цяпер практыкуецца, выяўлялася і ўлічвалася думка курса, групы, у якой вучыцца студэнт.

А. БАРКАН,
дацэнт хімічнага факультэта.

У наш час... без радыё!

Субота. Універсітэцкі інтэрнат па вуліцы Свярдлова. Ціха. Нават радыё не чуваць. Мо' усе пайшлі куды-небудзь?

— Ау!

У калідор высунулася галава.

— Вам патрэбны Саша Фларызяк, — канстатуе студэнт, пачуўшы слова «радыё». — Ён пайшоў на вечар.

«Радыёначальства», значыць, няма. Што ж, пакуль пагутарым са студэнтамі.

Трэцякурснік аддзялення беларускай мовы і літаратуры Рыгор Галавачэнка на некалькі хвілін адклаў у бок курсавую работу.

— Што можна сказаць пра работу нашага радыёвузла? — перапытвае Рыгор. — А тое, што апошнюю перадачу мы чулі недзе каля 8 сакавіка. Раней, калі тут жылі толькі філфакаўцы, перадач было куды болей.

ПадніМаюся паверхам вышэй. Ленпакой. Тут ужо, пэўна, калі не тэлевізар, дык радыёкропка павінна быць. На жаль, ні таго, ні другога. Прыйдзецца пабываць яшчэ раз у інтэрнаце. Відавочна, субота не падыходзячы дзень для размовы пра радыё.

Панядзелак. Гэты ж інтэрнат. Саша Фларызяк на месцы. Збіраецца з сябрамі адзначаць дзень нараджэння свайго аднакурсніка.

— Прыходзьце лепш заўтра ў 10 гадзін. Будзе весціся запіс святочнай перадачы. Паслухаеце, пагаворым.

Фларызяк яўна ухіляецца ад размовы, і я вымушана згадзіцца.

Аўторак. Прыйшла раней, чым дамовіліся. Саша гуляе ў валейбол. Зразумела, яму не да размовы пра радыё... Што ж, пачакаю.

Зайшла ў 73-і пакой. Оля Шапялевіч і Люда Шкеціна — пяцікурсніцы, Зоя Міронава — на чацвёртым курсе хімфака. Тут яны жывуць з пачатку другога семестра, пасля «вялікага перасялення» з інтэрната па Паркавай.

— Нічога добрага мы не можам сказаць пра работу радыёвузла, — кажа Оля, а Люда дадае:

— Як пачуеш добрую песню, так ведаеш, што вось-вось яе абарвуць якой-небудзь прозай, накшталт: «Таварышы студэнты, філолагі і хімікі, сёння будзе абменьвацца пасцельная бялізна».

— Сваіх перадач вельмі мала,— падтрымлівае сяброўка Зоя.

Не бывае канцэртаў па заяўках студэнтаў. Не трансліруюцца канцэрты студэнцкай мастацкай самадзейнасці. А хімікі ж маюць нядрэнны творчы калектыў. Дарэчы, тут жыве баяніст Валодзя Сонін. Пра гэта ведаюць радыёкамітэтчыкі, але цудоўную магчымасць не выкарыстоўваюць.

Радыёвузел. Саша Фларызяк і Рэня Лукашэвіч корпаюцца з магнітафонам.

— Гук дрэнны. Пэўна, лямпа «села», — растлумачвае Саша.

Разумею: так і не прыйдзецца мне пачуць вясеннюю перадачу.

У інтэрнаце фактычна няма радыёкамітэта. Але ёсць адказны за культмасавую работу К. Пятакоў. Арганізацыя перадач па чарзе даручаецца камсоргам груп: задача мясцовага радыё — адлюстроўваць студэнцкае жыццё, праводзіць выхаваўчую работу. Усё гэта толькі прыгожыя словы.

Раней, калі ў інтэрнаце жылі адны філолагі, былі цікавыя перадачы, якія з нецярплівасцю чакалі студэнты. Гэта прызнае і Фларызяк. Цяпер жа за паўгода ніяк не могуць наладзіць сапраўдную сувязь, кантакт паміж двума факультэтамі.

— Дарэчы, у нас няма патрэбнага абсталявання. Вось, — дае ён мне лісток паперы, — бегаў у прафком, абіў усе парогі — далі дзесяць рублёў. Купіў лямпы для ўзмацняльніка. Магнітафон сапсаваўся — надакучыў усім у камітэце камсамола. Дапамаглі выклікаць інжынера. Той адрамантаваў магнітафон, але не доўга мы радаваліся.

Чытаю заяўку на 12 дэталяў, адрасаваную прарэктару па адміністрацыйна - гаспадарчай часткі тав. А. В. Кірсанаву, якую падпісалі старшыня прафбюро Ковель, старшыня студсавета Харужы, адказны ад парткома Пятакоў.

— Абяцалі ўсё, акрамя прайгравальніка, грамафонных пласцінак і магнітафоннай ленты, — горка каментыруе Саша. — А гэта ж асноўнае, без гэтага нельга зрабіць радыёгазету. Былі б пласцінкі — выкруціліся б як-небудзь.

«Выкруціліся б». Здзіўляе і абурае раўнадушша тых, хто па свайму партыйнаму і службоваму абавязку павінен пастаянна клапаціцца аб ідэйным выхаванні моладзі і хто павінен пастаянна памятаць, што радыё — гэта газета без паперы і што асноўнае прызначэнне радыё — выхоўваць студэнтаў, будучых спецыялістаў народнай гаспадаркі.

Тамара КАРОЛЬ.

Харошае гэта слова — студэнт! У імневерагоднае спалучэнне сур'ёзнасці і весялосці, сілы і мяккасці, строгасці і свабоды. Паспрабуйце, не гледзячы ў слоўнік, вызначыць сэнс гэтага слова. І што ні адказ, то новае вызначэнне вы пачуеце. У студэнцкія гады хутка пачынаецца дружба: яшчэ ўчора нічога не ведалі адзін пра аднаго, а сёння ўжо здаецца, што ўсё жыццё прайшлі побач. Паглядзіце на гэтую групу студэнтаў, якую сфатаграфаваў наш фотакарэспандэнт, студэнт 1 курса аддзялення журналістыкі Міхась Красуцкі. Цяжка паверыць, што зусім нядаўна студэнт 4 курса біялагічнага факультэта Анатоль БАЛЕСНЫ, кубінская студэнтка Нельса ЧАНГ і яе калега з падрыхтоўчага факультэта кеніец Поль КІМАНІ былі зусім незнаёмыя. А цяпер яны пры сустрэчы вітаюць адзін аднаго сардэчным словам «Добры дзень!».

„Будзем хадзіць!“

Група турыстаў матэматычнага, фізічнага, хімічнага, біялагічнага і геаграфічнага факультэтаў пабывала ў трохдзённым паходзе, прысвечаным 1 Мая. Асноўная маса студэнтаў упершыню выходзіла ў турыстычны паход, але вопыт кіраўнікоў секцыі Барыса Яшчына, Дзімы Галяшэвіча і Сашы Кулібабы дапамог. Паход прайшоў цікава і весела. Усе 18 юнакоў і 45 дзяўчат могуць пацвердзіць гэта. Ва ўсякім разе, удзельнікі паходу ў адзін голас сцвярджаюць: «Будзем яшчэ хадзіць!».

Калі вы захочаце больш падрабязна даведацца пра гэты паход, пазнаёмцеся са стэндам-справаздачай з жартоўнай назвай «Не лятайце самалётам, хадзіце пяшком», што вывешаны на чацвёртым паверсе галоўнага корпуса універсітэта.

РУАНДА змагаецца

Я вельмі рады, што маю магчымасць пазнаёміць чытачоў газеты «Беларускі універсітэт» з маёй радзімай — Руандай.

Руанда — гэта прыгожая афрыканская краіна. Яна размешчана прыкладна ў цэнтры Афрыкі і мае межы з 4 краінамі: Конга, Танганьікай, Бурундзі, Угандай. Першымі каланізатарамі Руанды былі немцы, потым яна была перададзена пад апеку Бельгіі.

Бельгійцы стараліся насадзіць у Руандзе сваю рэлігію. Вось чаму першыя пісьменныя людзі Руанды былі святарамі...

Бельгійцы стараліся насадзіць у Руандзе сваю рэлігію. Вось чаму першыя пісьменныя людзі Руанды былі свяшчэннікамі. Няверуючыя ж не атрымоўвалі ніякай адукацыі. Так прайшлі многія гады. Народ Руанды рашыў стварыць свой нацыянальны Савет, які павінен быў займацца нацыянальнымі пытаннямі пры бельгійскім каланіяльным урадзе ў Руандзе.

Ідэі сацыялізма, якія абыйшлі ўвесь свет, дайшлі і да нашага народа, хоць бельгійцы супраціўляліся іх пранікненню. У 1954 годзе была створана нацыянальная партыя УАР. Бельгійцы адразу ж абрушылі хвалі рэпрэсій супраць членаў Цэнтральнага Камітэта гэтай партыі. Народ хацеў будаваць новае жыццё, і партыя ад яго імя патрабавала незалежнасці. Але гэта слова прывяло ў шаленства каланізатараў, і ўсе члены партыі былі арыштаваны. Аднак новыя ідэі працягвалі знаходзіць падтрымку ў народзе, і рух за нацыянальнае вызваленне ўсё пашыраўся.

У 1960 годзе бельгійскі ўрад накіраваў у Руанду дзесяць тысяч салдат, якія павінны былі падавіць нацыянальны вызваленчы рух. У пачатку 1961 года многія барацьбіты за нацыянальнае вызваленне былі знішчаны. І толькі некаторым з іх удалося выехаць за межы краіны і працягваць сваю дзейнасць.

Пасля смерці нашага брата, нацыянальнага героя Конга Патрыса Лумумбы бельгійцы пры падтрымцы амерыканцаў, якіх мы называем «бацькамі каланіялізму і імперыялізму», стварылі сваю базу ў Руандзе для барацьбы супраць нашых братніх краін.

Дарагія таварышы! Вельмі цяжка ў некалькіх словах расказаць усё пра маю краіну, якая хоць і малая па плошчы, але мае вялікую гісторыю. Народ Руанды змагаецца супраць каланіялізму і імперыялізму. Ён хоча міру паміж народамі. Ён марыць аб тым часе, калі Афрыка поўнасцю вызваліцца ад прыгнёту каланіялізму.

Альфонс БУТЭЛА,
руандзец, студэнт падрыхтоўчага факультэта БДУ.

О теме

Читал стихи шахтер в забое,
Когда устали молотки.
И удивлялись: «Ну, и кроет!»
Его чумазые дружки.

Но, вытирая капли пота,
Присев устало на распил,
Сказал один: «Чиста работа,
Ты это верно, брат, схватил.

Я стихотворных этих правил
Совсем, признаться, не знаток.
И помолчав чуть-чуть, добавил:
«Но что-то всё-таки не то.

Ты это здорово про зори,
Когда над речкою вдвоём.
Тебе видней, не буду спорить,
Но лучше б, если б о другом.

Тут не поймёшь, конечно, сразу,
Вопрос, товарищ, не простой,..»
И встал, высокий и чумазый,
Шагнул решительно в забой.

И снова грохот транспортёров
И стук тяжёлых молотков
Как продолженье разговоров
О важной теме для стихов.

С. БОРОДОВСКИЙ.

В. а. рэдактара В. І. ДУБОВІК.

Адрас рэдакцыі:
Мінск, Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа.
АТ 02243. Тыр. 2000. Зак. 2091.